DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

Een officier kwam om mevrouw Golubjew naar tafel te geleiden.

Onverschillig vroeg zij :

„Hoe heet de wals die u speelt ?"

Heinersdorff antwoordde vriendelijk :

„Dernier soupir, Madame."

„Merci," zeide zij en ging met haar cavalier naar haar tafel terug.

het Heilige Rusland !" — „Ik weet het," antwoordde de ander.

Heinersdorff wankelde als had men hem een mes in het hart gestoken. De heele stationshal verzonk. Hij scheen geheel alleen te zijn, hulpeloos en verlaten, temidden van millioenen verraderlijke, met haat vervulde vijanden. Wat een onhandige dwaas was hij ! Zijn pas lag vredig op het politiebureau. Gisteren had hij dien nog onopgemerkt kunnen afhalen. Nu stond hij hier, verloren en gevangen. De documenten die hij in zijn linker borstzak droeg werden plotseling geweldig zwaar en drukten hem naar den grond. Tranen van onmachtige woede verduisterden zijn blik.

Het loket werd geopend, Heinersdorff kon niet meer uit de rij en moest zijn lijdensweg tot aan de kas vervolgen. Hij ging voorbij zonder een kaartje te nemen. Hij bleef radeloos en verdoofd in de stationshal staan, tot de reddende trein, die naar het vaderland snelde, vertrokken was.

Hij beproefde zijn toestand helder te overdenken. Het was onmogelijk vandaag den pas te halen, daar Anna Hafström misschien reeds ontdekt was. De rechte weg naar huis was afgesloten. Misschien kon hij een Oostzee-haven bereiken en vandaar met een schip ontsnappen. Dat plan scheen echter niet veelbelovend want zonder pas kwam men niet ver in dit land.

Maar Heinersdorff was besloten ook het onmogelijke te wagen om zijn documenten te redden. Hij begon haastig de vertrekuren der treinen te lezen. Het kwam er op aan geen tijd te verliezen.

Een stroom reizigers vloeide plotseling door de stationshal. Er was blijkbaar een trein aangekomen. Heinersdorff moest eenige minuten lang de studie van de vertrekuren afbreken. De menschen die naar den uitgang liepen, drongen hem in een hoek.

En toen geschiedde het wonder :

Töschtük Bey kwam. Gelijkmoedig en kalm, met een sigaret tusschen de lippen. Toen Heinersdorff hem zag, wilde hij het uitschreeuwen van blijde verrassing, maar geen toon drong uit zijn droge keel. Hij snelde den Turk tegemoet, die hem niet scheen te herkennen. Zwijgend en afwijzend ging Töschtük hem voorbij, zoodat Heinersdorff geheel verward werd. Hij leed blijkbaar aan hallucinaties. Krampachtig hield hij zijn oogen wijd open om zekerheid te krijgen. Hij volgde den Turk, verschrikt en onzeker, als iemand die zijn verstand vreest te verliezen. Töschtük of wie anders 't zijn kon, stapte in een auto en reed weg.

Heinersdorff keek den wagen na.

Hij kreeg een galbitteren smaak in zijn mond. Hij rilde van koorts, zoodat zijn tanden klapperden. Plotseling hield de auto stil. Aan een straathoek. Een hand strekte zich uit het portierraam. Heinersdorff staarde ernaar, ongeloovig en met weifelende oogen. De auto stond nog steeds stil. Hij scheen op iets te wachten. Heinersdorff zette zich langzaam in beweging, als door een raadselachtige kracht aangetrokken. Hij liep aarzelend, stap voor stap, als vertrouwde hij het beeld niet dat zijn oogen zagen.

Toen hij bij den wagen kwam, hoorde hij een stem, een welbekende sympathieke stem :

„Stap in !"

Hij zat naast Töschtük. Hij hield zijn hand vast en zag hem ontroerd aan, niet in staat een woord te spreken.

De auto reed weg.

Ze hielden stil in een bochtige, hoekige straat van de oude stad, voor een somber, zwijgend paleis.

Töschtük voerde zijn vriend in een hoog, donker vertrek, waarvan de ramen op een kleine binnenplaats uitkeken.

Heinersdorff stamelde verward :

„Wat is dit voor een toevalligheid ?"

De Turk glimlachte :

„Ik geloof niet aan toevalligheden."

Hij schonk Heinersdorff een glaasje cognac in en zeide vriendelijk :

„Drink eens. Je zenuwen schijnen wat in de war te zijn."

Heinersdorff dronk en vroeg nieuwsgierig :

„Waarom geloof je niet aan toevalligheden ?"

De Turk antwoordde bescheiden:

„Omdat ik naar Warschau ben gereisd om je te vinden, m'n beste Heinersdorff !"

„Om mij te vinden ?"

„Ja. Ik alleen wist waar je je ophield, anders nie-

Lunteren. — Dorpsstraat.

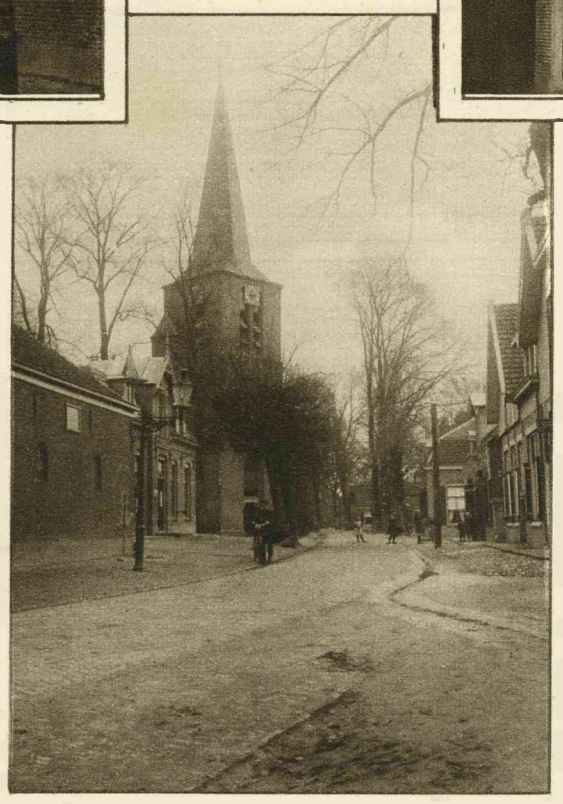
Lunteren. — Hôtel-Pension-Restaurant „De Veluwe".

Op de Veluwe.

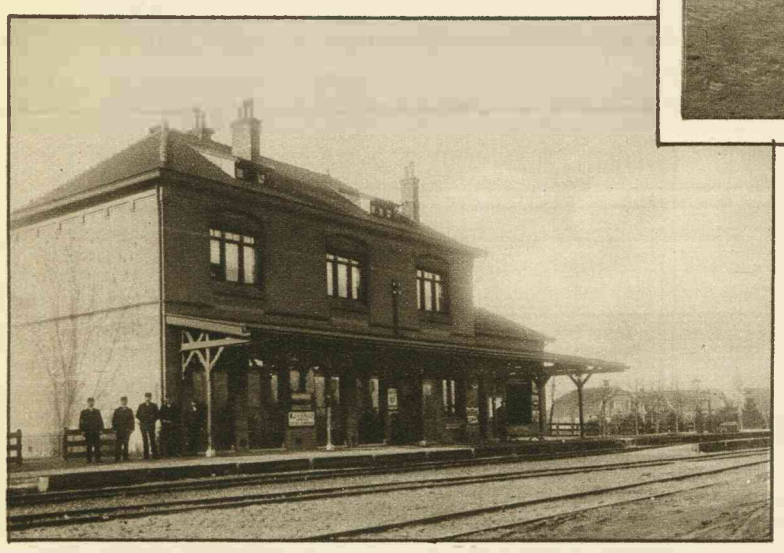
Verreweg de meeste menschen, vooral toeristen, die van de Veluwe hooren, willen haar wel dankbaar gedenken als een oord vol natuurschoon, mits men er even door kan peddelen, op een holletje, want och, die hei en dat zand, het is wel mooi, maar zoo eentonig! Wat een onrecht! Immers, wat een verscheidenheid van natuurschoon, wat een mooie vergezichten op de heerlijke hei, wat een prachtige bosschen en vredige dorpen. Weer anderen ontvluchten in den zomerdag Nederland, om ver over de grenzen een rustige natuur te zoeken, niet wetende dat in ons mooie land, en niet het minst op de Veluwe, zulke zeldzaam mooie en rustige plekjes zijn. En wanneer we over de Veluwe spreken, hebben we hier voornamelijk het oog op het dorpje Lunteren, dat, schoon gelegen tusschen Barneveld en Ede, met de N. C. S. gemakkelijk te bereiken is. — Lunteren is een welvarend dorp, met eenvoudige bewoners, die geen bijzondere weelde kennen, doch waar ook de armoede niet gevonden wordt. Het bezit een heerlijk dennenbosch, uitgestrekte, prachtige wandelwegen met weelderige lanouwen. Voor hen, die tot herstel van gezondheid rust en natuurschoon noodig hebben, is het de aangewezen plek; voor hen, die rust behoeven na vermoeienden arbeid, de plaats bij uitnemendheid om op verhaal te komen. De Nederlandsche Bond van Onderwijzers heeft daar zijn „Herstellingsoord", de Dames-Studenten haar „Vacantiehuis".

Een wandeling, door de dennenbosschen, naar den Lunterschen Berg, ook wel „Goudberg" genaamd, is er eene, die men steeds gaat herhalen, omdat het uitzicht daar verrukkelijk is; wil men verder, dan kan men zijn uitstapje uitstrekken tot den pas gebouwden uitzichttoren of, nog een eindje verder, tot de duinen — zonder zee. Steeds is de natuur er afwisselend met een heerlijke, weldadige rust.

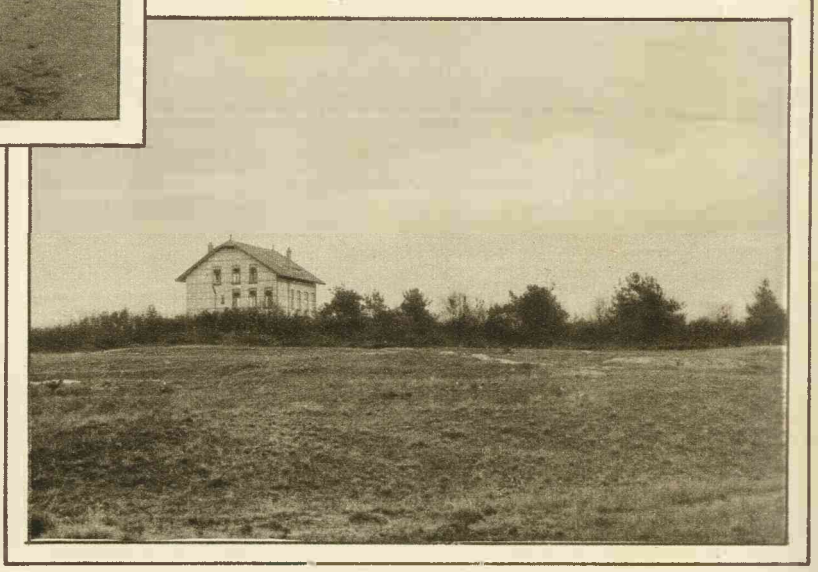
Ook biedt Lunteren uitstekende gelegenheid voor pensiongasten; overal vindt men een vriendelijk tehuis. In het dorp het Hôtel-Pension „De Veluwe", met zijn rustig zitje aan de dorpsstraat en zijn mooien, grooten tuin er achter; verder zijn er nog verscheidene pensiongelegenheden. Wie zoo zachtjes aan gaat denken: „waar zal ik mijn vacantie gaan doorbrengen", is in zijn eigen belang aangeraden, daar eerst eens een kijkje te gaan nemen.

Lunteren.
Ned.-Hervormde Kerk en gedeelte van de dorpsstraat.

Lunteren. — Station N.C.S.

Lunteren. — Het Vacantiehuis der Dames-studenten.

XXIV.

Te zeven uur stond Heinersdorff op de grauwe straat.

Het regende. Hij ademde begeerig de vochtigkoele ochtendlucht in en ging langzaam en voorzichtig naar het station. Zijn trein ging pas over een uur. Stil en eenzaam waren nog de druipende straten. In een hoek stond een oude zieke jood in zijn kaftan naast een meisje op bloote voeten, dat van koude en honger beefde, en bedelde zwijgend, met vertwijfelde waanzinnige oogen.

Heinersdorff gaf hun een goudstuk.

De oude man schreeuwde het uit van vreugde.

Voor het loket stonden reeds reizigers. Heinersdorff ging in de rij staan en hield het geld gereed.

Twee heeren vóór hem spraken zacht over passen.

De een vroeg :

„Is je pas in orde ? Zonder pas komt niemand uit